

814

Rejseplaner

Kort af den fjerdes Plan

til

Fred og Forbund mellem Europas
civiliserede Nationer.

Et Indbydelsesskrift
den offentlige Examen

i

Ribe Cathedral-Skole,

den 6te: 17de September 1813.

Af

P. N. Thorup,

Vice-Contrector.

Ribe 1813.

Trykt hos Niels Giersted Høphoff,
paa Skolens Betaling.

er mere bekjendt end Frederik den stores. "Hersom Jeg var Konge i Frankrig, skulde Skud løsnas i Europa uden mit Minde."

Saa megen Ret lod Seierherren ved Rosbach betydfærdig, der engang skulde nedbryde Svavaars-Tropheer og i Triumph bortføre hans til svage og nederbødte Sværd; saa rigtigt bedømte de Ulykkeliges af dette Lands Veliggenhed, Overflodig, af dets Hjelpekilder og de tilgrændsende Staters Uvillighed som lønlige Brøst. Frankrig, regjeret af et politisk og krigerisk Genie, vilde efter hans Mægt og Istand til at grundfæste et almindeligt Herskab over den Verdensdeel, i hvis Hjerte det ligger. Hvad den krænede Philosoph tænkte sig som muligt, det nittende Aarhundred at ville bringe til Vir-

keniet besleg med Napoleon den franske Throne. I sin af sin, af Folkets og Landets Kraft saae han snart at udstrække Scepteret over Rhinens, Pyrenæernes naturlige Grændser. Stats-ændringer, forðum sjældne Mærker i de borgerlige Tiders Historie, forekomme nu paa hvert et Blad af Aarhundredets neppede Krønike. Sjelen i Europa er Napoleon; alle sigte de til at opheve Frank-

rig paa Europæa Romfoel. Gamle Mi under eet
 Spandpunkt de enstelte Handlinger, som foresig paa den
 politiske Censurplads mellem Tajo og Adriatiken, Nordcap
 og Sciglio, fra det Nordst den franske Keiser modtog
 Staliens Krone, indtil han i Episcen af en halv Mi-
 lion felervante Krigere gik over Alpien *); paa den anden
 sig den Formodning, at intet Alingere end et Universitæts-

*) 1805. 14 Mart. Napoleon Kræftsonge i Stalien.

25 Mart. Genue forenet med Granitig.
 21 Juli. Parma, Piacenza og Quassalla ligesaa.
 20 Decbr. Greben i Preßburg: Østerrig taber hem-
 ved 1000 Kv. Mi.; Wapern, Adirtem-
 berg og Baden faae Deel i Byttet og de-
 hales, de første til Kongeriget, det sidste
 til Cæsarherstedsdomme for under disse
 Rætter at tjene Granitig.

1806. 30 Mart. Joseph Napoleon Konge i Neapel.
 5 Juni. Endelig Napoleon Konge i Holland.

1807. 9 Juli. Greb i Riff: Preussien mistet Kalbelen
 af sine Besiddelser; Jerome Napoleon
 Konge i Westphalen; Euxerpreussen af
 Kongen Konge, og Cæsarherst i West-
 phalen, begge Medlemmer af Rhinforsb.
 27 Novbr. Prinsdatteregenten i Portugal flygtet til
 Brasilien for de indtrængende Granit.

1808. 15 Juli. Joseph 2. Konge i Spanien; Joachim
 i hand Greb i Neapel.

1809. 14 Decbr. Greb i Wien: Østerrig taber efter 2000
 Kv. Mi.; den sidste Cæsar opstaaet.

10 Juni. Stillestaaen forenet med Granitig.

10 Juni. Holland ligesaa.

monarchie skulde have løst Anuden i dette upre Drama.
 Menner tætte bestormende Stogen, de tæbeligste Cæsar af
 plan uagtet, i det franske Dynasties Udvalgte alene at
 finde et Værd af Tilfældet og politiske Nødvendighed;
 da høre han det Cæsar, denne Reglerings Organer af
 Levede efter Preßburgs Greben begyndte at føre. Lige-
 vægtsystemet blev i franske Cæsarherstets fremstillet som
 Nødværk til evig Arig; Man sagte ved almindelige Cæsar-
 de, hentebe fra det Nødvendige og Uværlige i alle en-
 ropæiske Cæsarers Forbindelse under een Leber og Dom-
 mer, vel endog at friske de overlevende selvstændige Mag-
 ter til frivilligt og forekommende at høre sig udaf
 hiint Cæsarers foregivne Skæb, og som Planer eller
 Planerets Drabarter udmyndigen tiltræde deres afstictebe
 Sane omringing den upstabile Cæsar. *) Gætte uden hære
 Medtænkning betjente Napoleon sig nu af Udtrykket: "det
 store Stige", hærengende dertil Forbundsstatene, erstæ-
 rede disse for indbyrdes uafhængige, sig selv betimod for
 deres overste Cæsar, og lovebe ved et fælles Band at

1810. 1 April. Napoleon formælet med Marie Louise af

10 Augst. Pontecorvo Kræftsonge i Cæsar.
 26 Decbr. Spaniskæderne og det nordvestlige Rysk-
 land indlemmes i Granitig.

1811. 22 Juni. Napoleon gaar over Alpien med de
 2000: "Julesand hentebe af sin Uhelds-
 stierne. Det Cæsar man gaar i Op-
 sydsel."

den 5te Mart. 1806.

omflynge dem alle. Nu saae Man samtlige franske Prinser og Prinsesser, Fyrster og Hertzuger ved en udtrykkelig Lov forenede til een Familie, hvis Overhoved, Keiseren, de selv paa fremmede Throner maatte indbringe en Myndighed, som ingenlunde kunde bestaae med deres Selvstaendighed. Ligt Træet i Aftages's Drom udbredte det franske Dynastie sig over Europa. *)

Napoleons Beundrere saae i dette Stamtræ en mægtigstetig Teg, i hvis Skjæge de kommende Slægter skulde boe i uforstyrret Sikkerhed og høste Velstands og Dplysnings velsignede Frugter; de mindedes Henrik den 4des Plan til et almindeligt europæisk Statsforbund og troede nu at see dens Udførelse. "En stor Mand", udbryder Oversætteren af Kochs mægtelige Skildringer **), "har endelig fremkaldt det i Jorden dybt, men velbeholdent liggende Aggern, der i saa lang Tid ikke havde kunnet kime; og hurtigt opvorer nu deraf det herligste Træ, som vel berøver mange mindre Stammer en Deel af Solens Skin, nogle svage endog aldeles deres Tilværelse, men staaer beskyttende selv og byder Aarthundreder trods."

Skjøndt neppe Enhver vil være enig med Ovenangførte i at betragte Napoleons "store Rige" som en

*) Om det keiserlige Familiestatut af 30te Marts 1806 og Overhoved det franske Statsystem (Præpotents-foederativ-Systemet) maa jeg for Nummers Skyld henviser til Bredows Fortsetzung von Büschs Welthandel neuerer Zeit, Side 976-81, eller samme Forfatters Chronik des neunzehnten Jahrhunderts, dritter Band, S. 179-93.

**) Gemahls der Revolutionen in Europa.

Fremvært af Henrik den godes Sæd, kan det dog stedsse for Sammenligningens Skyld lønne Umagen at gjøre sig bekendt med denne Konges Plan til et almindeligt europæisk Statsforbund: en Plan, hvis Grundrids Jeg derfor agter at udkaste paa disse saa Blade. *)

**

**

**

De europæiske Magters Antal bestemmes efter Henrik den fjerdes Idee til 15, nemlig 6 arvelige Monarchier: Frankrig, Spanien, Storbritannien, Danmark, Sverrig og Lombardiet; 5 Valgriger: det tydske Rige, Pavestaten, Polen, Ungarn og Böhmen; og 4 Republikker: Venedig, Italien, Schweiz og Belgiens forænele Provindser.

Frankrig holder sig beskædent inden for sine gamle Grændser. Den strengeste Uegennyttighed skulde udmærke og anbefale Henriks Statskunst. Selv nøiet med Uren at have knyttet et uopløseligt Broderbaand mellem Europas Stater, forbeholdt han sig alene at oprette i Glandern, paa Grændserne af Frankrig, 10 sous veraine Lehn for franske Prinser og Wblinge, som under hans Fane indlagde sig Fortjenester af dette store Anliggende.

Spanien, hvormed Portugal paa den Tid var forenet under det østerrigiske Huus, indskrænktes til den pyrenæiske Halvøe og Colonierne i de fremmede Verdensdele. Det taber følgelig Nederlandene, af hvilke

*) Memoires de Sully, Tome 6me, Livre 3eme. Histoire du roi Henry le grand par Hardouin de Perignon.

de nordlige Provinser allerede havde bovet at reise Opstandsfanen og med Tre bestaaet i Frihedens Kamp; det afstræder endvidere Neapel, Sicilien og Mailand.

Naar Man undtager den Herlighed, at 8te souveraine Lehn oprettes i Flandern for engelske Prinser og Lørdere, vinder Storbritannien Intet ved Reformen; heller ikke medfører denne nogen Udvidelse for de scandinaviske Riger.

Hertugdømmet Savoien, hvortil Mailand og Montferrat lægges, ophøies til et arveligt Kongerige under Navn af Lombardiet. Til Erstatning for Montferrat vil Man overlade Hertugen af Mantua det Cremonesiske.

Det østerrigske Huus, berøvet Belgien og sine italienske Lande, maa fremdeles affaae Ungarn tilligemed Böhmen, Mähren, Schlesien, Lausitz, Erkehertugdømmet Østerrig, Steyermark, Kärnthen, Krain, Tyrol og hvad det mere besidder i Tyskland. Churfyrsten af Bayern, Hertugen af Württemberg og Markgreven af Baden foruden flere Naboer udvide deres Grændser paa Østerrigs Befæstning. Selv Keiserværdigheden fratages dette Huus, til hvilken det og i Grunden ingen Ret havde fremfor enhver anden tysk eller overhovedet europæisk Fyrste. Churfyrstene, hvis Ret til Keiservalget og Udnævnelsen af en romersk Konge fornægtes, paaligger det ikke at kaare Nogen af den Afgangnes Et til hans umiddelbare Efterfølger. Keiseren, endelig, giver Afkald paa al Udvidelse for sig og Sine enten ved

Lehns Tilbagefald og Besættelse eller ved anden Leilighed, som hans ophøiede Stilling maatte tilhyde.

Paven indtager en bestemt Rang blandt de europæiske Monarker og forbinder med den kongelige Værdighed, foruden St. Peters Arv, Besiddelsen af Neapel, Apulien og Calabrien.

Thronerne i Polen, Ungarn og Böhmen besættes efter Valg af Paven, Keiseren og de anførte Arvemonarker. Böhmen forøges med Mähren, Schlesien og Lausitz; Ungarn erholdes i Erkehertugdømmet Østerrig, Steyermark, Kärnthen og Krain en betydelig Tilvæxt.

Sicilien overlades som et paveligt Lehn til Benedig.

Den italienske Republik oprettes af Genua, Florents, Mantua, Modena, Parma og Lucca, som uden nogen Forandring i deres hidtil bestaaende Regjering forbinde sig med Fyrstæderne Bologna og Ferrara til eet Statslegeme, der erkender Paven for Overhoved og overrækker ham hvert tyvende Aar et kostbart Crucifix til Tegn paa sin Hyldning.

Det helvetiske Forbund forøges med Franche-Comté, Elzas og det det i flere Henseender beslægtede Tyrol.

De Provinser af Nederlandene, som Spanien hidtil havde holdt i Lydighed, forenes med de franskbne til een Republik under Navn af den belgiske, hvorfra dog ovennævnte franske og engelske Lehn maae drages, som og en Landstrækning, der under Titel af Fyrstendømme overlades til Prinsen af Dranien.

Denne Døling, indseer Man let, gaaer ud paa at befordre Ligevægten mellem de europæiske Stater indbyrdes.

Derfor maatte det østerrigiske Huus svækkes. Dets umiskjendelige Dragten efter et Univerfalmonarchie, hvortil Carl den 5te og hans ligesaa herskesyge Søn havde gjort de bestemteste Skridt, opfordrede til denne Strenghebed: en Strenghebed, hvis Nødvendighed blev efter Henriks Død ved tredive Aars blodige Oprin tilstrækkeligt godtgjort. Forresten fremlyser af hele Dølingsudkastet et viist Maadehold, som gjerne kaaner, hvor det kan, den bestaaende Forsatning; som ikke egenraadigen udletter Nationer, kuldkaster Throner, Love og Fædres hellige Vedtægter for at tvinge Alt i een vilkaarlig Form, men veed at sætte Priis paa de fine, af det menneskelige Hjerte under Seklers Løb fremspundne Raade, der kraftigere end Erobrerens Lænker og Despotens Svøbe sammenholde det borgerlige Selskab.

Grændserne saaledes fastsatte mellem de europæiske Magter skulde ingen Krig i Fremtiden rulle. Man vilde forene sig om at banlyse dette Uhyre og række Hænderne til et evigt Forbund under Navn af den christelige Republik. Christelig kaldtes den, fordi christne Stater allene kunde vorde dens Medlemmer. Derfor nævnedes ikke Tyrkiet blandt deres Tal; derfor gjorde Man ikke engang sikker Regning paa Russlands Tiltræbelse, da dette Rige for et Par Aarhundrede siden rællede næsten flere hedenske end christelige, og disse endda schismatiske vanfundige og høist overtroiske

Indbyggere. Vel skulde det foreslaaes Gæren at tiltræde Forbundet; men undflog han sig derfor, vilde Man behandle ham, som den tyrkiske Sultan skulde behandles: fratage ham sine Besiddelser i Europa og forvise ham til Asien, hvor han, som Sully udtrykker sig, kunde krige, saalænge han lystede, med Perser og Tyrker. Til disse Rustninger mod den christelige Republiks Fjender skulde enhver af de forbundne Stater forholdsvis bidrage en passende Contingent. Foreløbigen gjorde man Regning paa en Landmagt af 265000 Md. Infanterie, 50000 Heste samt et Artillerie af 217 Stykker med fornøden Munition, og en Søemagt af 117 deels Linieskibe deels Galeier foruden mindre Fartøier, Brandere og Førselskibe. Disse Stridskræfter, hvorvel i sig selv anseelige, vare dog ubetydelige i Sammenligning med Summen af de Hære, som de europæiske Magter hidtil havde maattet holde mod hverandre indbyrdes. I denne Ledingsfærd med Russier og Tyrker fandt det krigeriske Talent desuden en ypperlig Leilighed til at øve og ud-danne sig.

Den christne Religions Bekjendere henses til trende Kirker: den romerske, reformerede og protestantiske, hvilken sidste sælgelig tages i en mere indskrænket Betydning, end den i sin Oprindelse havde. Mellem disse Kirker, hvis Ægthed i Planen betragtes som Ringenes i Nathan den Vises Lignelse, sluttet en evig Fred, hvis Grundvold er den nærværende Besiddelse. Ingen søge i Fremtiden at udvide sine Grændser! For ikke at gjøre sig skyldig i Samvittighedsdrang ruller endog

den tomerste Religion, hvor den er enestående (i
 Italien og Spanien) de Underbeholdende at udvandre.
 Staat den christelige Republik først var bleven ind-
 rettet og bestyret ved Love, gjenstændige Forretninger og For-
 pligtelser, skulde dens Medborgerne i Fremtiden be-
 troves til en Generalkongres, bannet efter det amphicty-
 oniske Raads ærværdige Forbuds. Denne Generalkon-
 gres skulde bestaa af et vist Antal (66.) Med-
 lemmer, som bestaaende af alle de forsamlede
 i Genastform for at raadslaa om foreskattede Anlig-
 gender, forene modstændende Interesser, seene Uret-
 tigheder, opløse og afsløre alle Stats- og Kirkesager i Eu-
 ropa, hvad enten de angik Republikken indvortes eller
 udvortes Forhold. Form og Fremgangsmaade overla-
 des til dens egen Bestemmelse. Dette Senat forsynes
 hvert tredje Aar. Om det skulde forblive paa et Sted
 eller omflytte, om det skulde deles i tre eller udgøre et,
 maatte Man nærmere komme overeens om; i alle Til-
 fælde maatte der vælges Samlingsstedet af en beqvem
 Stillingen. Kongressen, best i 3 lige Dole, anvistes
 f. Gr. Paris eller Bourges, Trient, Cracau, forenet
 tog det beqvemt Sted i een af følgende Stæder: Mech,
 Luxemburg, Nancy, Köln, Mainz, Trier, Frankfurt,
 Augsburg, Poper, Worms, Straßburg, Basel, Ne-
 sion. Med denne hvieste Samfund skulde, efter Cui-
 lus Gode, beqvemt et Antal af underordnede Raads-
 forsamlinger forbindes, hvile dog alene turde drøfte og
 *) Gully siger: 4 fra de store og 2 fra de mindre Stæder;
 hverstue derimod 4 fra hver.

forberede Sagerne, aldrig tillige sig nogen afslørende
 Stemme. Generalkongressens Bestemmelser vare der-
 imod uigjenselskelige og uforanderlige, da de maatte be-
 trægtes som udvundne af alle suveræne Magters for-
 ende Autoritet.
 Men i hvis Hænder betrodes nu den udvæbende Magt
 de Forfattere, Jeg har ved Gaauden, som have øst
 af Gully, de berom og synes at have overført følgen-
 de i mine Mine vigtige Arbejd i hans Memoires, Side
 225: Reiserædseligheden blev igjen en Uærbidighed, hvor-
 paa alle Sprækker og navnlig den sidste Ende gik
 beting; en Uærbidighed saameget mere smigrende, flønde
 efter dens første Indretning stode forbanden med nogen
 Indkomst, da Reiseren blev erstattet for den ch i sine
 Medlems Døds og for sine Døds og for sine Døds
 (Chef et premier Magistrat); da Man i denne Hæ-
 sende, langt fra at formindskede hans Uærbidighed, ma-
 reere udvæbende dem; efterdi Man forudsatte, at denne
 Stæder i Fremtiden stode vilde blive overdraget uden til
 den Hærbidighed.

Planen med alt dette kunde udføres, bliver stedse det store Spørgsmaal, som besvares forskjelligt af Dem, der have tiltroet sig at kunne dømme derom. Naar Man undtager det østerrigiske Huus, tabte Ingen derved, Mange derimod vandt; ja Alle maatte vinde, om ellers en varig Fred kan ansees som Fordeel. Henrik havde ved Underhandlinger for sikret sig Venner og Bundsforvante overalt, hvilke vel ikke alle vare indviede i hans store politiske Hemmelighed, men kjendte dog dens vigtigste Diemærke: det østerrigiske Husets Dmngelse og en Fred, som betryggede Europa mod dets ærgjerrige Henfigter. Dronning Elisabeth, som delede fuldkommen Henriks Kjærlighed for denne Plan, maaskee endog havde givet Ideen til den, døde vel under det første Udkast; men hendes Eftermand, den i sine Studeringer fordybede Jacob, bifaldt i det mindste Forslaget. At understøtte det i Gjerningen overlod han til sin Søn, Prins af Wales, som besad al den Virksomhed Faderen manglede, og kom med Ungdoms Varme ethvert af Henriks Ønsker imøde. Pave Paul den femte, henrykt ved Tanken om nok en Krone og et Korstog mod Bantroende, tilbød sin hele Indskydelse. Carl den niende i Sverrig var en ivrig Tilhænger af Planen; Christian den fjerde, Nordens Henvik, var den ei heller ugunstig. Nederlandenes Interesse forbrede at tage fransk Partie; de fleste tyske Kyrster og Østerrigs Undersaatter af den reformerte Religion helbede til samme Side; kort: Henrik saae ingen Modstander uden i den spanske og tyske Linie af det østerrigiske Huus og maaskee Churfyrsten af Sachsen og Hertugen af Florents. At

forfægte Sagen mod disse Magter var Man beløvet paa, Hvo, som kjender Stridskræfternes Stærrelse i de europæiske Stater paa den Tid, vil kunne indsee, hvad der lod sig vente af en Krigsmagt som følgende:

Frankrig stiller paa egen Bekostning 48,000 Inf. 15600 Cav. 40 Can.;
 Paven, Venedig og
 Savoiien overlade i
 Frankrigs Sold 40,000 — 5,000 — 30 —;
 De øvrige Allierede
 England, Sverrig,
 Danmark, de tyske
 Kyrster, levere paa
 egen Bekostning 60,000 — 19,500 — 90 —;

Salt: 148,000 Inf. 40,600 Cav. 160 Can.

Til Underholdning af de franske og de af Frankrig besolbede fremmede Tropper i 3 Aar — en Tid, Man ansaae tilstrækkelig til Værkets Istandbringelse — udforbrede efter et rigeligt Overlag af Sully mellem 90 til 95 Millioner Livres. Deraf havde Skatkammeret for Dieblirket et Forraad af 42 Millioner, og Indtægterne i de trende Krigsaar vilde, uden overordentlige Paalæg, indbringe over 100 Millioner.

Kongen havde saaledes efter fuldbendt Krig en urørt Skat af nogle og tredive Millioner og et Rige, som efter Sullys Forsikkring eiede næsten uubtømmelige Indtægtskilder.

Var end ikke alle de Allieredes Finantsvæsen i samme ppyerlige Forsatning, saa var ogsaa Spanien,

som Kriger være større end Henrik; denne end sin Tidsalder. "Derfor, siger Sully, at Foretagende næsten altid henter fra Uforenson den Styrke, som gjør det useilbart, kunde ibrig være blevet betroet i bedre Hænder, end en Stores. Hvad kan Man ikke udrette med en, som ene er istand til at kuldkaste de største; med en Landsnærberørelse, som Intet foringen af sine Fordele taber; med en Klogskab, at overile sig, uden at omfatte for mange de ad Gangen, veed at lænke dem til hinanden, hvad Man bør og hvad Man ikke bør vente; med en fuldbendt Erfaring, kort sagt: med de krigeriske og politiske Egenskaber, som skink denne Tyrste?"

Derfor var Henrik forberedt paa at erobre Frelse som Man her med Rette kan sige — ønskede hellere, at den maatte være en Frugt af Overgang end Tvang. Derfor havde han ikke baaret Omsorg for at forstærke sin Plan Talsmænd Europas yndede Forfattere end Forsøgere blandt værkede Helte.

at Krig uundgaelig, hvilket han vel ikke kunde sig, foresatte han sig i det mindste at føre det for sig, for Sagen og Menneskeheden værdig. Ikke en Gudsbed vilde han tilegne sig af sine ger; Intet foretage uden sine Allieredes Samupartist ubdele Dvartorer, Bennefsmidler og

49 leiplenes

ændigen hos Kongen, at han maatte lade
øitidelig Kroning indvie til denne Bærbig
an tiltraad sit videndseende Tog. Henrik
mod, ikke blot forbi denne Handling med-
dige Beføstninger, men fornemlig, forbi
hans Plan derved forsinkedes: tillige vorte
ighed dertil ved den Opdagelse, at en Deel
omgave ham, og formodentlig Dronningen
ved det spanske Hof imod hans Hensigter.
Man havde spaaet ham, at han ved den
øitidelighed vilde blive myrdet. Gully
au at reise strax og lade Kroningen fuld-
Fraværelse; men Dronningen blev saa
er, at Kongen maatte give efter for hen-
ppebie den ulykkelige Fæst. Kroningen gif
erordentlig Pragt i St. Denis den 13de
16de samme Maaned skulde den nye Ke-
e sit Indtog i Paris, hvor Man i denne
orde de prægtigste Forberedelser.

tid omspændtes Henrik af hange Troe og
c. "Min Ven, sagde han mere end een
ly," Seg veed ikke, hvad det er; men mit
lig, at der vil møde Mig en Ulykke. Seg
g ud af Paris; Man vil myrde Mig; Seg
der er ingen anden Redning for mine Tjen-
ulpsfulde Kroning vil blive en Aarsag til
an har sagt Mig, at Seg skulde blive dræbt
te Øitidelighed, Seg anstillede, og at det
n Vogn. Derfor paakommer der Mig ofte

en Mismodighed, som var hans Temp-
 og sage med ikkun alt for grundet
 af sin Skiebne imøde.

Mai 1610 — en sørgelig mærkbærdig
 og Kærbøger — fjørte Kongen med Her-
 on og nogle andre Herrer hen at besøge
 lly, som befandt sig upasselig, ved holls-
 n tillige vilde tage nogle Forberedelser
 Diesyn. I en snever Gade standsedes
 e Karrer, og Laquaierne gik forud for at
 sejen og skaffe Plads. Dette Diehsif
 Navailiac fra Angoulême, en Skolehol-
 e i nogle Dage havde efterstræbt Kongen-
 paa Baghjulet, giver Henrik, som sad
 ertugen af Epemon, et Stød med sin
 les. Med en Sværmers rolige Fatning
 et og træffer dødeligt. Stolt af sin
 Morderen ikke; uden Spor af Unger
 n Handling — han synes ikke at have
 e, han gjennemborede — og udholder med
 standhaftighed den græsselige Straf: at
 nde Tænger og sønderlides af Heste. Et
 Dødningsoffer til at tælles den mennes-
 riks Mænd!

de tilskyndet Navailiac til dette Mord? bet-
 l er ikke fyldestgørende blevet besvaret.
 ne, som havde forhørt Forbryderen, vorrede
 sig derom og svarede kun med Upeletræk. Al-
 te paa den Tid Jesuiterne og det spanske

Examen begynder den 6te September og holdes i følgende Orden:

Den skriftlige Prøve.

Mandag den 6te
Tirsdag — 7de

Formiddag
Dansk Stil.
Latinsk Stil.

Eftermiddag.
—
—

Mundtlig Prøve.

Onsdag — 8de
Torsdag — 9de
Fredag — 10de
Lørdag — 11te
Mandag — 13de
Onsdag — 15de
Torsdag — 16de
Fredag — 17de.

Græsk.
Historie.
Religion.
Naturhistorie.
Latin.
Fransk.
Geographie.
Dansk

Hebraisk.
—
—

Aritmetik og Geometrie.
—
—

Tydske.
—
—

De skriftlige Prøver holdes i Formiddag. Møderne og andre Skolens Beløbere